

Doštnina
plačana v
gotovini

OD ME V IZ AFRIKE

APRIL 1940

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja. Izide prvega vsakega meseca.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 din, 5 lir, 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 din, 7 lir.

Blagovolite naslavljalati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1. (Ček. šte. 10.887.)

Za Julijsko Benečijo: Roma (123), Via dell'Olmata 16. (Ček. šte. 1/1496.)

Za Ameriko: St. Louis, Mo., West Pine Blvd. 3624, USA.

Po namenu

dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja in naročnikov »Odmeva iz Afrike« berejo afriški škofje in misijonarji letno

500 svetih maš.

Za častilce Marije, Matere dobrega sveta.

Lepe podobe Marije, Matere dobrega sveta din 8.—

Litanije Marije, Matere dobrega sveta din —.50

Podobice Marije, Matere dobrega sveta din —.25

Naslov glej zgoraj.

Zamorček prosi za katekizem.

Težko gre učenje brez katekizma. In vendar mora zamorček vsa vprašanja dobro znati, preden je krščen. Tako lepo prosi za en katekizem.

Prispevek za en katekizem v zamorskem jeziku znaša 25 din. — Hvaležno sprejme v ta namen vsak, tudi najmanjši dar: Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Spomin na drage umrle.

† Preč. g. Janez Janc, župnik, Sv. Vid pri Vipavi. — Preč. g. Franc Štefanuti, župnik, Divača. — Preč. g. Nikolaj Zugelj, župnik v p., Dravljje. — Anton Zagar, Col. — Marija Urbancl, Dovže. — Andrej Florjan, Melinci. — Urša Novak, Stara vas. — Marija Kerin, Krško. — Miha Bezgovšek, Sv. Peter. — Jurij Bezgovšek, Sv. Peter. — Antonija Golar, Sp. Senica. — Alojzij Kalan, Ljubljana. — Marija Šilc, Gorenje Laze. — Štefan Volavšek, Celje. — Jožef Koželj, Podgrad. — Marija Erbežnik. — Ana Burja, Bled. — Janez Mikše, Cerknica. — Ivan Mezek, Leskovica. — Jožefa Karlin, Rog. Slatina. — Ana Sajovic, Ljubljana. — Terezija Levstik, Globel. — Marija Pirc, Zavrstnik. — Marija Remc, Bizovik. — Marija Zupančič, Ljubljana. — Frančiška Rihar, Verd. — Fani Premk, Griže. — Karel Žilavec, Domojinci.

Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

K

Žejen sem.

Danes je lačnih ljudi vse polno na svetu. Za košček kruha prosijo; toda, da bi kdo prosil za požirek vode, to se redko zgodi.

Eden pa je bil, ki je prosil za požirek vode, pa ga ni dobil: naš božji Odrešenik na križu. Bil je popolnoma zapuščen. Na vsaki strani sta mu bila po en razbojnik, ob vzhodu križa so stali njegovi prijatelji in sovražniki — On pa je bil vendarle zapuščen. — Na videz ga je zapustil njegov nebeški Oče, ki mu v teh bridkih urah ni dal čutiti svoje pričujočnosti in ga pustil v popolni osamelosti. Takrat je naš Gospod v duhu videl vse tiste milijone duš, ki bodo hodile pot pogube. Takrat je gledal tudi pogane, ki jim ne bo zasijala luč njegove vere in ki ne bodo mogli

piti iz studencev milosti, ki izvirajo ob vznožju križa. Tudi se ne bodo mogli veseliti odrešenja na lesu križa, ker jih krstna voda ne bo oprala njih madeža in njih duše ne bodo očiščene v ognju Sv. Duha. Ko je videl te nepregledne vrste, je zdihtnil: žejen sem. Hotel je reči: žeja me po dušah; po tvoji in tvojih bratov dušah; po dušah tistih, ki nanje nihče ne misli in zanje nihče ne moli. To so tiste duše, ki za njih zveličanje še nisi nič storil!

Jezus, naš preljubi Odrešenik! Glej, mi ti hočemo pogasiti žejo s tem, da bomo vsak dan molili za blagor poganov. Borili se bomo v »molitveni vojski za Afriko« in poslušali klic Družbe sv. Petra Klaverja, ki nas vabi na vojsko molitve. Opravljali bomo devetdnevnicu v čast Srcu Jezusovemu pred praznikom Varstva sv. Jožefa (od 1. do 9. aprila). To bomo storili ali sami, ali pa skupno z drugimi v dušni skupnosti z vsemi misijonskimi prijatelji in člani Klaverjeve družbe po vsem svetu.

Pripomba: Pri Družbi sv. Petra Klaverja dobite natisnjeno molitvico »Spravna molitev k presvetemu Srcu Jezusovemu za afriške zamorce« zastonj in kolikor izvodov kdo želi. Le za poštno stroške prosimo odškodnine. Za to devetdnevnicu je sveta Stolica podelila sledeče odpustke: 300 dni vsak dan devetdnevnicu. Popolni odpustek enkrat med devetdnevnicu ali pa v osmini pod navadnimi pogoji.

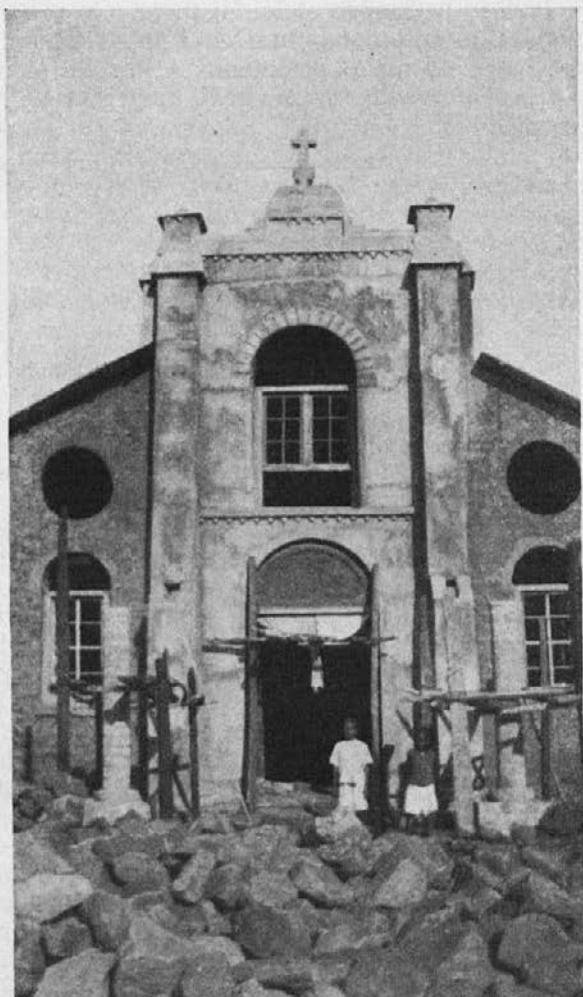
Cerkev sv. Ianeza v Kirni.

Piše p. Tessier, kongregacija Sv. Duha, ap. vikariat Kilimandžaro.

Naša cerkev v misijonu Kirni je posvečena Sv. Duhu in ima prostora za 2000 oseb. Ob nedeljah je vedno natlačeno polna, ker naša župnija šteje skupno z zunanjimi postajami 4000 kristjanov.

Priložena slika vam kaže razvaline zvonika, ki se je podrl. Na njegovo mesto bomo postavili neke vrste lopo, nad njo pa pozneje, ko nam bodo gmotna sredstva dopuščala, nov zvonik, a le tako visoko, da bodo zvonovi nekaj nad površino cerkvene strehe. Upamo, da bo mogoče med našimi kristjani nabrati nekaj denarja za nove zvonove. Iskreno prosim, če bi mogli tudi vi kaj prispevati!?

Še prej pa bo seveda treba napraviti pri cerkvi drugih in še potrebnjših stvari. Najprej cementni tlak, ker v pesku se redi mrčes, zlasti bolhe, ki se zarijejo prav pod

Cerkev v Kirni. — Zvonik v razvalinah.

kožo in grozno pikajo. Ako je pa tlak gladek, se da poribati in oprati, in to je smrt mrčesu. Pesek in ilovica se pa ne dasta snažiti. Potem mislimo postaviti preproste lesene klopi. Zdaj prinašajo ljudje lesene klade s seboj, da sedé, to pa napravlja v cerkvi slab pogled. Les za klopi bo stal 2000 šilingov — vsota, ki se je človek ob tej draginji kar ustraši... Potem bo treba prebeliti stene znotraj

in zunaj. Tudi to bo mnogo stalo. Mi pa smo brez vsega... Mnogo denarja potrebujemo tudi za šole s 128 katehisti. Katehiste sicer zelo nizko plačujemo, a ker jih je mnogo, dá to že precejšno vsoto. Moram reči, da smo revni kakor cerkvene miši.

Mahonga.

Piše p. Ferdinand Fichtner, benediktinec, Vzhodna Afrika.

Z velikim trdom boš obdeloval zemljo vse dni svojega življenja, v potu svojega obraza si boš služil svoj kruh.

(I. Gen. 17 in 19.)

Ta božja kazen, ki si jo je zaslužil Adam in ves človeški rod, zadeva neizprosno vse ljudi na zemlji, ne glede na barvo in pleme. Pa si marsikdo misli: »O, zamorci doli v Afriki so na dobrem. Tam jim zemlja kar sama rodi in imajo vedno pokrito mizo.«

Toda temu ni tako. Tako preprosto tudi v Afriki ne gre. Le lenuhi in tisti, ki so obenem bogati, si morejo privoščiti, da bi le jedli in spali in na soncu ležali. Drugače pa delo sili vsakega človeka v svoje železne zakone. Ravno tako kot drugi morajo tudi zamorci obdelovati svoje njive v potu svojega obraza, ali pa še bolj ko drugi narodi; zato ker zamorci obdelujejo zemljo še vedno po starem načinu in s preprostim orodjem, kakor so se naučili od svojih prednikov. Ne delajo s plugom in strojem, ampak s sekiro in motiko. Z mišičasto roko kopljejo zemljo, da iztisnejo iz nje najpotrebnejši živež. Z življenjsko nevarnostjo si pripravi prostor in ga obdela v polje. Z ostro sekiro podira visoka drevesa, obseka debela, populi grmovje in pokosi travo, ki bohotno in na debelo raste okrog. Tudi požigati mora. Pekoče tropično sonce je njegov zaveznik. Od oktobra do decembra žge z vedrega neba in v teh par mesecih požge ves plevel in vso navlako do korenin. Ob večerih pa požiga zamorec še ostalo, da dobi pepel, ki mu služi kot gnoj. Tako potem uspeva vse, ako Bog pošlje tudi dežja o pravem času. Ako v decembru začne deževati in dež prepoji zevajočo prst, tedaj dan za dnevom od jutra do večera slišiš enakomerno pesem zamorcev, ki v taktu prekopavajo svoje lehe. Potem pa seveda setev hitro vzklije, ker je bila namočena in pognojena s pepelom.

Komaj so posevki priklili na dan, že pridejo sovražniki zamorca na delo. To so: podnevi požrešne opice, divji prašiči in vodni in gozdni kozli; potem antilope, ki vse pohodijo, in še druga zverjad, ki se ob tem času odebeli na stroške zamorčevih žuljev. Sem in tja se mu posreči, da ustrelj kako tako zver, in potem se tudi zamorec gosti in se odškoduje za svoje brezmesne dneve. Zato pa mora zamorec noč in dan biti na straži pri svojih obdelanih njivah; če ne, bo žetev slaba in lakota in pomanjkanje bo njegov delež. Torej: podnevi delaj, ponoči straži, ker divje svinje in antilope tudi ponoči vdirajo na polja. Nazadnje se oglasita še slon in povodni konj. Potem mu žeti sploh ne bo treba in njegova, že itak borna obleka bo mahedralla na lačnem in izstradanem telesu.

Da bi svoje posevke vsaj nekoliko zavarovali zoper škodljivce, ograde zamorci svoje njive s plotom (boma, ruwigo). Med dva kola razpno po dve debeli letvi, vmes pa prepletejo vse skupaj z debelimi vejami prav na gosto, tako da večja zverjad ne more skozi. Zunaj ograje izkopljejo 2 m dolge in pol metra široke jame in jarke, ki se navzdol zožujejo. Ako žival pade v tako jamo, si pri padcu zlomi vrat, ali se zagozdi v jarek tako, da ne more dihati in pogine. Dno teh jam je posajeno z ostrimi koli. Vse skupaj pokrijejo z vejevjem in travo, da zver ničesar ne sluti... Za take pasti pa je treba časa in sposobnosti, kar ni kar tako, da bi vsak znal. Za to so posebni »mojstri«. Kadar zamorec stare njive opusti, navadno jarki in jame še ostanejo in so nevarnost za mimo idoče, zlasti za lovce. Ti morajo le previdno prodirati po takih krajih. Da bi pa zamorec jarke sam zasul in tako preprečil nevarnost, to se mu ne zdi vredno.

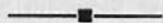
Ta način pasti je le bolj po dolinah v navadi. Rodova Wabena in Wapangwa, ki stanujeta v gorah, sta iznašla drug način in obliko pasti, ki so prav tako dobre, a človeku manj nevarne. Namesto iz drevesnih debel je tak plot iz samih bambusovih vej v krogu speljan mimo njiv. V presledkih so ozki prehodi pol metra visoko od tal. Pride žival in išče vhoda, pride do »okna« in vidi onstran bujno zelenje, skoči skozi in se nasadi na ostre kole, ki štrlé onstran plota iz zemlje, a so bili lepo pokriti s travo in dračjem. Ti koli so »mahonga« in v treh vrstah. Zver se z vso težo nasadi, se skuša oprostiti, a se pri tem nasadi še bolj. Navadno pogine kar na kolu, a če se je na kak način oprostila, pogine pozneje zaradi ran. Potem gre zamorec po sledovih krvi in najde žival mrtvo v kaki gošči.

Nato je v zamorčevi koči gostija in veselje. V enem dnevu spravijo vso žival v lačne želodce, če le ni prevelika.

Časih pa se namesto živali ujame človek. Čeprav si je pomagal iz pasti, brez ran ne odide. In te rane se le počasi celijo, zato ker se na mahonga-kolih napravijo ob deževju gobe, ki rano zastrupijo. Tudi jaz sem nekoč zašel v tako past in mi je kol prodril 20 cm v stegno. Zavpil sem od bolečine in hitro odskočil. Tako se je kol izdril; gorje, ako bi se bil zalomil! In to se zgodi, ako je kol že star in nagnit. Pet tednov me je noga bolela, rana se je ognojila, moje noči so bile brez spanja... Nazadnje se je rana vendar zacelila po kisovih obkladkih.

Nek odrasli pogan pa ni bil tako srečen. Blizu šole so bile take pasti in trije koli so se mu zadrli v telo, tako da so mu izstopila čreva. Živel je le še deset ur. — V bližini misijona leži dvanajstletni deček, ki je zašel v past. En kol se mu je zadril v levo nogo, drugi v stopalo, tretji pod pazduho...

Kadar hodim po Wabeni in Wapangwi, vselej poprej povprašam katehista, če niso morebiti kaki »mahonga« v bližini; kajti če se le spomnim na svojo nezgodo, mi zago-mazi po udih. Pregovor pravi, da gre osel le enkrat na led. To so torej pasti, katere nastavlja zamorec divjim zverem.

O, kako je pri nas žalostno!

Piše p. Biller, O. S. B., misijon Kifanya, Peramiho, Vzhodna Afrika.

Kako naj se Vam dostojno zahvalim za vse dobre, ki ste nam jih v preteklem letu izkazali. A vendar Vam moram reči, da sem v velikih zadregah.

Ravno danes, ko je nedelja, so vsi učitelji prišli k meni in so me prosili, naj vendar odprem šole, ki so sedaj zaprte.

»Baba,« so rekli, »ne veš, kako vse versko življenje v misijonu zaradi tega trpi.«

Jaz to sam prav dobro vem — toda kako naj učitelje plačam? Vzdrževati moram 43 katehistov — in to da precejšno vsoto na leto. Naj si pritrgujemo kolikor hočemo: za preživljanje vsega misijonskega osebja potrebujem vsaj 1000 šilingov na leto. Štirikrat na leto moram obiskati vse šole; to me stane 450 šilingov. Treba je raznih popravil, obleke za otroke, šolo za katehiste vzdrževati; zo-

pet me stane 1500 šilingov. Pri tem ni všteta obleka za šolarje. Letos nisem mogel nabaviti nobene nove šolske knjige ali učila, ker denarja nimam.

Misijon raste, delo se množi, otroci bi radi bili krščeni in silijo, da pričnemo s poukom za sveti krst. »Radi bi Jezusa prejeli v svetem obhajilu...« Mnogi, ki pred tremi leti, ko sem prevzel misijon, niti k skupni molitvi niso hoteli priti — prihajajo sedaj tudi ob delavnikih, samo zato, da bi mogli biti čimprej krščeni.

Ako vprašam poganke deklice, če imajo ženina, mi odgovarjajo: »Nočem pogana, ampak kristjana. Ako me bo hotel pogan poročiti, bo moral prej obljubiti, da postane kristjan.« Po trikrat na teden prihajajo k pouku pogani, ki so še vdani mnogoženstvu. Posebno ob nedeljah radi pridejo in ne morejo prehvaliti petja in cerkvenih slovesnosti. Z božjo milostjo jih bomo enkrat spreobrnil.

Še to in ono bi Vam lahko navedel v dokaz, da božje delo tukaj napreduje. Zato Vas pa prosim: pomagajte mi preko letošnjega leta, ki je izredno težko. Jaz sem večidel zunaj po vaseh, da pridobivam otroke in tolažim stare; zato skoraj nimam časa, da bi napisal kako pismo ali prošnjo za pomoč in podporo. Nikogar nimam, ki bi se mogel nanj zanesti, da mi bo v boleznih ali nesreči v pomoč. Zato se zatekam zopet h Klaverjevi družbi, proseč izdatne podpore. Pošljite mi, prosim, tudi kaj zdravil in zdravniških priprav; rožnih vencev, križcev in podobic za šole. Za vse Vam bom iz srca hvaležen.

Misijon Kikeo.

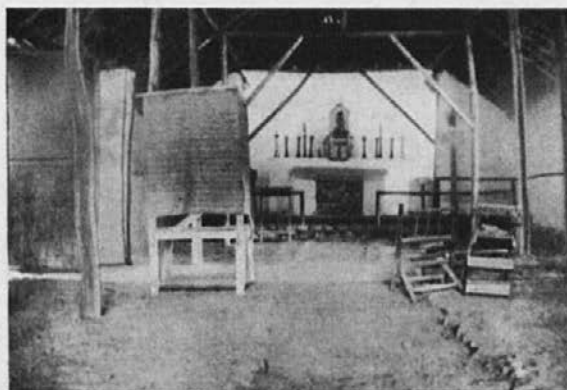
Kikeo je res reven misijon, kot se na obeh slikah vidi. Sliki je svojemu pismu priložil p. Vermunt iz kongregacije Sv. Duha.

Misijon Kikeo napreduje. Je star šele dve leti. Nekoč je pripadal Kikeo deloma k misijonu Mgeta, deloma k misijonu Singiza. Ker so bili kristjani predaleč od obeh, se je mnogo njih vnetosti porazgubilo; zdaj pa je drugače. Ko sem septembra 1936 semkaj prišel, je bilo ob nedeljah komaj 300 do 400 ljudi pri sv. maši, 150 jih je šlo tudi k sv. obhajilu. Zdaj jih pride ob nedeljah 600 do 700 in jih gre do 300 k sv. obhajilu. Vseh kristjanov še nisem mogel obiskati. Bo jih nekoliko tisoč. Dela imam mnogo, a pomočnika nobenega.

Naša zasilna cerkvea z verniki ob nedeljah.

S kočo, v kateri stanujem, sem zadovoljen. Toda cerkvea je revna in mnogo premajhna. Šolskega poslopja še ni; poučujem kar na prostem. Je pač še vse v začetkih. Rad bi zidal, a si ne upam, ker že itak tičim v dolgovih.

Notranjost
naše
zasilne
cerkvice.

Toda, kot vidite, napredujemo vendarle. Revni smo, a Bog nam daje blagoslov in nas tudi v prihodnje ne bo zapustil. Bolj ko denarja smo potrebni molitve, ker ta gane duše, da se spreobrnejo.

To ni nikako prazno krščanstvo.

Sledeče pismo je napisala misijonarka Noema iz kongregacije Belih sester, vikariat Urundi. Vsak misijonski prijatelj bo vesel, ko ga bo bral. Zamorski kristjani res nekaj dajo na svoje krščanstvo. Pridno obiskujejo sv. mašo, prejemajo sv. zakramente. Trud in delo misijonarjev ni bilo zastonj. Darila dobrotnikov so zalegla.

Prav lepa hvala za Vaše darilo, ki ste ga poklonili našim zamorcem. Ljubi Bog naj vsem dobrotnikom bogato povrne! Vsak dan molimo posebno molitev za svoje dobrotnike. Tudi sestre domačinke delajo tako. Kadar dospe kaka nova pošiljka daril, vselej opomnimo otroke, naj pri sveti maši molijo za dobrotnike in kako majhno žrtev ali premagovanje zanje darujejo Bogu.

Naš misijon Muger stalno napreduje. Med 22 postajami vikariata je četrti glede števila kristjanov. Šteje že 25 tisoč duš. Tudi glede katehumenov je zelo obširen. Najdaljša stranska postaja je dva dni hoda oddaljena. Na določene čase gre en pater tja, da poučuje, mašuje in deli svete zakramente. Ob večjih praznikih pridejo mlajši in močnejši v misijon. Dva dni sem, dva dni v misijonu, dva dni nazaj domov: torej šest dni žrtvujejo samo zato, da morejo biti pri sveti maši. Pa ko bi imeli lepe ceste! Toda treba je čez drn in strn, gozd in močvirje... 80 kilometrov!

Tudi ljudje iz Kibumbu ne zaostajajo za drugimi. Do zadnjega je bil ta kraj le podružnica najbližjega misijona. En pater je večkrat hodil tja; potem pa je bil prečastiti škof Gorju prisiljen, da patra pošlje drugam, kjer je bila potreba še večja. Pa so se ti dobri ljudje bali, da bodo za vedno brez duhovnika. In kaj so storili. Poslali so odposlanstvo h gospodu škofu 50 km daleč. Tisoč mož iz Kibumbu je dospelo nekega dne pred škofovo hišo prosit za duhovnika. Taka je gorečnost zamorskih kristjanov.

Zdaj imajo kar tri misijonarje. Toda njihova cerkvice je še vedno iz ilovice in s slamo krita. Pripravljajo se, da postavijo novo cerkev. Opeko so že nažgali. Z ostrejšem bo težava, ker ni drevja v bližini; najbližji gozd je 90 km daleč. Pa so se odpravili neki ponedeljek zjutraj po les. Poglavarji in podložni, vsega skupaj 3000 ljudi, in so preko gora in vrhov znosili ves les na ramah. To so možje!

Kdo ne bi rad pomagal tem dobrim ljudem. Znajo ceniti milost svete vere, ki so jo pred kratkim spoznali.

Misijon Glen-Cowie.

Piše brat Val, Poznič, F. S. C., Južna Afrika.

Denarno podporo, katero nam je poslala Vaša Družba, smo prejeli, ter se Vam v imenu našega novega misijonskega prefekta, ki se ravno te dni mudi tukaj, najpristrčneje zahvalim. Zelo bomo morali štediti, da bo za vse najnujnejše zadostovalo.

Danes obhajamo v našem misijonu sveto birmo. Ker so pa bili včeraj hudi nalivi, čeprav še ni čas deževne dobe, so potoki narasli; zato velika večina katoličanov ni mogla priti k sveti birmi, in smo imeli le 54 birmancev.

V petek je bil slovesen sprejem novega apostolskega prefekta. Najprej je zapela šolska mladina pozdravno pesem, nato je pozdravil visokega gosta zamorček v bapedi-jeziku in dekle v zamorskem zulu-jeziku. Tudi naš zamorski katehist je pozdravil novega nadpastirja v imenu vseh katoličanov, katerih je bilo zelo veliko, in ga zagotovil njihove ljubezni in vdanosti. K sklepu je mladina še zapela nekaj cerkvenih pesmi. Nato smo šli v cerkev, kjer je novi apostolski prefekt imel kratek govor v zamorskem zulu-jeziku in podelil vsej množici svoj škofovski blagoslov. Tukajšnji zamorci so zelo domači, zato je hotel še vsak posebej pozdraviti novega nadpastirja; mnogi so ga še od prej poznali.

Dal Bog, da bi mogel novi nadpastir prav veliko storiti za rešitev duš, ker so ti kraji še večinoma poganski.

Čeprav tukaj nič ne vemo o vojski, vendar zelo škoduje našemu misijonskemu delu in kaj slabo vpliva na tukajšnje pogane. Pred kratkim sem obiskal nekega zamorskega poglavarja, ki je še pogan, da bi ga pridobil za sveto vero. Pa mi je rekel, da ne mara vere od belih ljudi, ker ti ne znajo drugega kot se med seboj pobijati. Molimo za ljubi mir med narodi in za pomoč ubogim misijonom.

Še enkrat se Vam prav lepo zahvalim za vse, kar ste nam dobrega storili. Bog povrni tisočkrat! Dovolite ubogemu misijonarju ob koncu še eno skromno prošnjo. Prosil bi, če bi kak dobrotnik podaril zame dobro žepno uro. Stara je že pokvarjena in vsa izrabljena, kljub pogostemu popravilu noče teči. Tudi bi prosil za siv ali rjav klobuk, številko 55, s širokimi kraji. Ta, katerega ste mi poslali pred šestimi leti, je že zelo zdelan. Vsak dan molim za ljube dobrotnike.

Kratka misijonska poročila.

Ne morem popisati veselja, ko smo dobili zaboj s šivalnim strojem, ki smo ga tako želeli. Sestre in otroci so se od veselja jokali in smejali. Otroci so stroj kar poč ljubljali. O, ko bi mogli biti blagi dobrotniki poleg, to bi bilo zanje neko plačilo. Naši zamorčki so tako veseli ob misli, da so daleč tam za morjem ljudje, ki jim pomagajo, čeprav jih ne poznajo. »O sestra,« so rekli, »zdaj bomo pa prav pridni in bomo lepo molili za dobrotnike v Evropi, ki so nam toliko poslali. Ako bi njih ne bilo, bi mi ne mogli biti v misijonu.« — Sestra Terezija Andreja, O. S. F. S. — Van Rhynsdorp, Jugozahodna Afrika.

Veselite in radost. Pošiljam Vam potrdilo, da smo zvon dobili. Ka-

ko smo ga slovesno sprejeli vsi: misijonarji, sestre in naši ljubi zamorci. Takoj so se zbrali, da bi videli, kako bomo zaboj odprli. Vzeli smo zvon ven, ga obesili in udarili — oj, to je bilo veselja in radosti!

Zato Vam v imenu nas vseh v Mango izrekam pristrčno zahvalo! Ljubi Bog naj blagoslovi Vaše delo; zvon pa naj doni Bogu v čast in naj kliče kristjane v cerkev pred tabernakelj.

Vsak dan se bom pri sv. maši spominjal blagih dobrotnikov Klaverjeve družbe. Vaše delo rodi lepe sadove: zida in pospešuje kraljestvo božje na zemlji. — P. Vit Maier, O. S. B., Mango, Vzhodna Afrika.

25 let misijonski pomočnik.

Piše p. Braun, O. S. B., misijon Matiri, Vzhodna Afrika.

Naš katehist Konstantin Akitanda opravlja že 25 let službo katehista v Matiri in sicer zvesto in koristno. Še preden so misijonarji prišli v Matiri in povzdignili kraj v samostojen misijon, zlasti pa med svetovno vojsko, ko misijonarjev tu ni bilo, je Konstantin bil neke vrste duhovni voditelj vseh kristjanov v Matiri in na zunanjih šolah. On kar gori za blagor njemu izročenih duš, kot to ni zlepa najti pri kakem katehistu. Zato mu pa vsi brezpogojno zaupajo in ga ubogajo; ne le kristjani, ampak tudi pogani, da, celo zamorski poglavarji in oblastniki iz okolice.

Zares se čutim srečnega, da imam tako pomoč. Prečastiti apostolski delegat nadškof Riberi, ki je v oktobru obiskal naš novi misijon, ni mogel zadosti prehvaliti tega vzornega in ponižnega zamorskega katehista. Javno se mu je zahvalil v imenu svetega očeta za vse, kar je dobrega storil za Cerkev in vernike.

Konstantin je bil rojen leta 1890 ob jezeru Nyassa. Njegov oče Pomanda je bil pogan in je kmalu umrl. Njegova mati Sanga Mkinge je bila krščena ob zadnji uri na ime Pavlina. On sam je bil sprva tudi pogan in oženjen.

Ko so misijonarji prišli v deželo, se je kmalu odločil, da postane katoličan. O božiču leta 1913 se Konštantin odpravi s svojo ženo v Kigonsero, da bi tam skupno z njo hodil v misijonsko šolo in se učil katekizma. On je šel naprej, ona pa s svojimi sorodniki nekoliko za njim. Ko je hotela prebresti reko Ngaka, ki je bila zaradi deževja zelo narasla in ni bilo mostu, je utonila.

Konštantin je bil krščen dne 11. aprila 1914 v misijonu Kigonsera (štev. krsta 1610. Danes ima krstna knjiga

Apostolski delegat msgr. Riberi med zamorci.

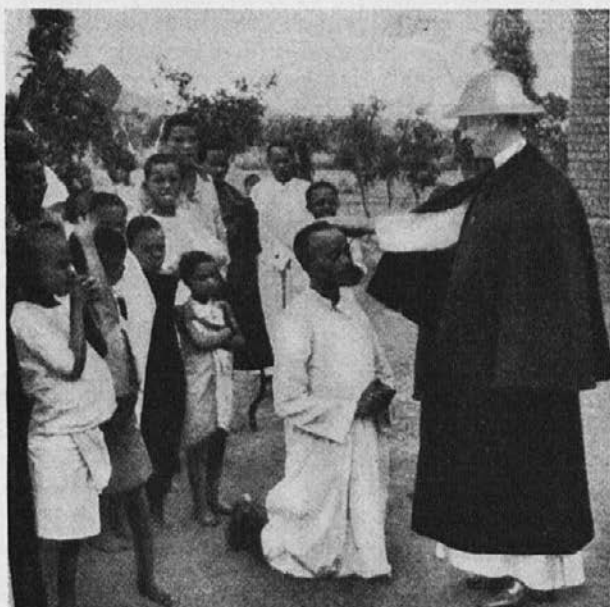
že štev. 13.000). Že pri pouku za sveti krst je bil izredno priden in, čeprav šele katehumen, je že kot pomožni katehist pomagal. Takoj po krstu so ga poslali kot katehista v Matiri. Z njim se je začelo misijonsko delo v okolici.

Od tedaj je ta misijon najboljši in kristjani iz Matiri najbolj vneti v vsem našem misijonskem področju. Iz Konštantinove šole je izšlo 1540 kristjanov, izmed teh 60 misijonskih učiteljev, ki sedaj delujejo na drugih postojankah. Vsi Konštantinovi učenci se kot katehisti in učitelji odlikujejo pred drugimi.

Apostolski delegat je dal našim kristjanom sledeče pismeno priznanje: »Krščanski duh, ki vlada po vsem Matiri, je napravil name izreden vtis. Prepričan sem, da bo ta misijon mogočna trdnjava, da pridobi Afriko za Kristusa.«

Za ta dobri krščanski napredek gre hvala zlasti Konštantinu, ki je vedno z dobrim zgledom bil drugim v spodbudo kot vzoren kristjan. Poleg tega je osebno zelo po-

nižen in sebi ne pripisuje nobenih zaslug. Tudi ne mara, da bi ga kdo hvalil — niti predstojniki ne. Drugi domačini so za hvalo bolj dovzetni. Konstantin pa za pohvalo niti ne mara, zlasti ne za javno.

Apostolski delegat javno pohvali katehista Konstantina.

Konstantin se je leta 1914 poročil z neko kristjano, Adelajdo Nsimbi, s katero je živel v pravi krščanski ljubezni in edinosti, in ima sedaj pet živih otrok, tri dečke in dve deklici. Iz prvega zakona pa ima enega sina in eno hčer, ki sta oba poročena.

Vlada je imenovala Konstantina za častnega učitelja. Misijon mu sedaj daje majhno mesečno plačo; med vojno pa je delal čisto brezplačno. Kadar le more, naroči sam od sebe kako sveto mašo za žive in mrtve dobrotnike misijona Matiri.

Edina želja Konstantinova, ki mi jo je povedal, je ta, da bi namesto stare šole, ki je zidana iz ilovice in je po 25 letih že pričela razpadati, postavili novo iz opeke, ki bi bila zidana bolj po vladnih predpisih. Njegova želja je nad vse upravičena, toda, žal, nimam sredstev, da bi jo uresničil. Naši kristjani so pripravljeni vse storiti, toda

sama dobra volja ne zadostuje. Gmotna sredstva, ki so nam na razpolago, niti ne zadostujejo, da bi mogel naš preč. škof zidati cerkev, ki je še bolj potrebna.

Skrbi za zidavo nas mučijo; toda na Boga zaupamo, da nam bo poslal dobrotnikov, ki nam bodo pomagali, da si pomagamo iz zadrege in potrebe. Tudi naša molitev mora roditi svoj sad. Ne le mi misijonarji, ampak vsi kristjani molijo v ta namen vsak dan pri javni jutranji in večerni molitvi, v cerkvi in zunanjih šolah, pri javni službi božji in konec maše, pri pobožnostih pred izpostavljenim Najsvetejšim in v družinski molitvi doma.

Prednica nekega noviciata za sestre domačinke mi je povedala, da so mislili neko postulantko odpustiti domov, ker je bila dolgo časa bolna in so jo bili dali v sv. olje. Tovarišice pa so začele opravljati devetdnevno v čast služabnice božji Mariji Tereziji Ledóchowskí, da bi postulantki izprosila ljubo zdravje. Po prvi devetdnevni se ji je obrnilo na bolje, po drugi se ji je zdravje kar vidno povračalo. Nekaj dni pozneje je že bila preoblečena v redovno obleko svetega Dominika in je dobila ime Marija Terezija. Zdaj lahko opravlja vse stanovske dolžnosti kakor njene tovarišice.

Sestra M. E., O. P., Južna Afrika.

Naša blagopokojna ustanoviteljica mi je dvakrat pomagala v raznih potrebah in želim to razglasiti v »Odmevu«.

Božja Previdnost je storila, da sem dobila v roke »Življenje ustanoviteljice Družbe sv. Petra Klaverja«. Takrat je bil moj brat na razpotju življenja. Ko sem brala, koliko ljudi je bilo že uslišanih, sem obljubila darilo za misijon in objavo, ako Marija Terezija Ledóchowska pomaga, da se bo vse dobro izteklo. Včeraj je moj brat napravil izkušnjo prav dobro; zato Vam pošiljam dar in prosim, da to razglasite.

L. R.

Prisrčno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za dvakrat uslušanost prošnjo in dobljeno ljubo zdravje. Pošiljam obljubljeni dar za katekizem zamorčku in se ji še nadalje priporočam.
N. N., Hrib, Loški potok.

Prisrčno se zahvalim Mariji Tereziji Ledóchowski za srečen izid v neki težki zadevi in se ji še nadalje priporočam za ljubo zdravje in v neki drugi težki zadevi.
M. V., Belgija.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za pomoč v težki neozdravljivi bolezni dveh družinskih članov. Priporočamo se ji v vseh dušnih in telesnih potrebah ter pošiljamo obljubljeni dar za zamorčke.
Družina L. P., Lesce.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za vrnjeno zdravje ljubemu sinu.
T. P., Konjice.

Služabnici božji Mariji Tereziji se zahvalim za uslišano prošnjo in se ji še nadalje priporočam.
Frančiška B.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji za večkrat uslišane prošnje. Priporočam se ji še nadalje in jo prosim za popolno ozdravljenje.
M. K., Dol. Leskovec.

Najlepše se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo. V zahvalo pošiljam botrinski dar zamorčku.
A. P., Raake.

Trikrat sem se zaupno zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana, za kar se ji tisočkrat zahvalim. — Hudo sem trpela na žolčnih kamnih že šest let. Šla sem v bolnišnico in zdravniki so mi že napovedali dan operacije. Jaz pa sem obljubila misijski dar, ako ozdravim brez operacije. Neka skrivna moč me je gnala domov, da nisem čakala operacije. Kamni so se premaknili in že je 16 mesecev od tega, odkar ne čutim več hudih bolečin. Prosim objave v »Odmevu«.
K. L., D.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.
A. C.

Prisrčno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišane prošnje v več važnih zadevah ter se ji še nadalje priporočam za ljubo zdravje.
K. T., Jurklošter.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji Ledóchowski za zdravje.
Dr. Josip Glančnik, Jesenice.

Prisrčno se zahvaljujem Mariji Tereziji za dobljeno zdravje.
Fr. K., Sv. Lovrenc.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji za ljubo zdravje in srečno prestano operacijo. Še nadalje se ji priporočam.
N. N., Ljubljanska okolica

Javno se zahvaljujem služabnici božji Mariji Tereziji za zboljšanje zdravja in uslišano prošnjo v neki važni zadevi. Pošiljam obljubljeni botrinski dar zamorčku in prosim objave v »Odmevu«. »Materi zamorčkov« se še nadalje priporočamo. Prosim, da bi izprosila spreobrnjenje neki osebi.
V. Šega, Ž.

V težkih zadevah sem se zatekla k »mamici zamorčkov« in sem bila vselej uslišana. Iz srca se ji zahvaljujem in še nadalje priporočam.
M. V., Velike Lašče.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: I. Č. v Bišu: v težki in mučni bolezni prosim M. T. L. za pomoč in zdravje. Vsaka zemška veda je doslej oporekla. Ako ozdravim, obljubim misijonski dar in zvestobo misijonom do smrti. — J. in A. S., Pohorje, za ljubo zdravje mojemu možu. — N. N. za dobro službo. — Nesrečna žena in mati za spreobrnjenje moža. — F. K. priporoča tri osebe za ljubo zdravje.

Vsakemu človeku

je Bog odločil poklic in mu zato dal v srce posebne zmožnosti in veselje.

Cenjena bralka! Ali že veš, kje hoče Bog T e b e imeti? Morebiti se prav zdaj odločuješ za svoj bodoči poklic?

Ako si zdrava in imaš ljubezen in veselje do misijonov, in če si do sedaj živela lepo in neoporečno, potem se zaupno obrni na Družbo sv. Petra Klaverja. Čim bolj nadarjena in sposobna si, tem bolje. Pomožna misijonarka ni nikdar preveč učena in izobražena, ker mora povsod poprijeti, da za misijone kaj koristnega naredi. — Priporoči se Mariji, Materi dobrega sveta, da ti svetuje v tej važni zadevi.

Vsa potrebna navodila dobiš pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani, Metelkova ul. 1. — Prošnjo za sprejem je treba nasloviti na vrhovno voditeljico Družbe v Rimu.

Popolni odpustki

za člane Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

dne 3. aprila: sv. Benedikt Filadelfa, zamorec;

dne 26. aprila: Marija, Matj dobrega sveta;

dne 29. aprila: sv. Peter, mučenec (ustanovni dan Družbe).

Ponatis člankov iz »Odmeva iz Afrike« ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančno navedbo vira. — Predstavnik in lastnik lista Družba sv. Petra Klaverja v Ljubljani. — Odgovorni urednik: Jože Košiček v Ljubljani. — Tiska Jugoslov. tiskarna v Ljubljani: J. Kramarič.

Molitev k presvetemu Srcu Jezusovemu za uboge afriške zamorce.

Za devetdnevnicco pred praznikom »Varstva sv. Jožefa«.

(Od 1. do 9. aprila.)

O mili Jezus, Odrešenik vsega človeštva, poglej milostno na afriške zamorce, ki živijo v največji revii in zdihujejo v jarmu pregrehe. Zatekamo se k Tebi in Te prosimo za svoje najnesrečnejše brate, da bi potolažili Tvojo češčenja vredno pravičnost. Združeni z vsemi dušami, ki Te ljubijo, Te zahvalimo za vse neskončne dobrote, ki si jih podelil nam in tudi tem narodom. Z željo navdani, da bi Tvojemu presvetemu Srcu zadostili, Te ponižno prosimo: odpusti jim nevero! Objokujemo vse grehe, s katerimi so ti narodi Tvoje božje veličastvo razžalili. Kot povračilo in v spravo Ti darujemo naš največji zaklad — Tvoje lastno presveto Srce, ki je zaradi grehov trpelo neskončne muke. Sprejmi tudi, da se popravijo te krivice, molitve, zasluženja in zadostila Tvoje presvete Matere Device Marije in njenega Ženina svetega Jožefa, vseh angelov in svetnikov, kakor tudi vse katoliške Cerkve.

O ljubeznivi Jezus! bodi naklonjen nesrečnim zamorskim rodovom! Razsvetli jih, ki živijo v temi in smrtni senci. Amen.

Sveti Jožef, zgled in varuh vseh častilcev presvetega Srca, in sveti Peter Klaver, patron zamorskih misijonov, prosita za nas in uboge afriške narode! Amen.

Sveta apostolska Stolica je dovolila za vsako devetdnevnicco, katera se kadarkoli v letu očitno ali zasebno opravlja v čast presvetemu Srcu Jezusovemu, te-le odpustke:

1. 300 dni za vsak dan devetdnevniče.

2. Popolni odpustek med devetdnevnicco ali v naslednjih osmih dneh. (Pogoji navadni: spoved, sveto obhajilo, molitev po namenu svetega očeta.)

Priporočila v molitev. Presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Janezu Bosku, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski: N. N., Ljubljana, za pomoč v velikih dušnih in telesnih zadevah, za zdravje družine. — E. S., Sv. Danijel, za ljubo zdravje. — P. I., za ljubo zdravje.

Zahvale. Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu, sv. Janezu Bosku, služabnici božji Mariji Tereziji: M. B., B., za dobljeno zdravje. — F. V., Grabonoš, za dobljeno zdravje. — P. I., za uslišano prošnjo.

